

הוכן עיי כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430

טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

נדה דף נג.

ראתה ב' גריסים ועודות, האם חוששת שמא ראתה אחד מהם בבין השמשות ויש ג' ראיות?

לא בדקה בביה"ש לא דר' יהודה ולא דר' יוסי	בדקה רק בביה"ש דר' יהודה ¹	בדקה גם בביה"ש דר' יוסי	
חוששת לזיבה	אינה חוששת לזיבה	אינה חוששת לזיבה	לרבנן
חוששת לזיבה	חוששת לזיבה	חוששת לזיבה	לר' יהודה בן אגרא

להו"א כיצד רצתה הגמ' להעמיד אליבא דרבי את מחלוקת רבנן ור"י בן אגרא, ומה סברת רבי?

מה סברתם?	מה סברת רבי ש"נראין"?	
בבדקה בביה"ש דר' יהודה ולא בדקה בדרי' יוסי - חוששת	בלא בדקה לא בר' יהודה ולא בר' יוסי ² - חוששת	לר' יהודה בן אגרא - חוששת
בבדקה בביה"ש דר' יהודה ולא בדקה בדרי' יוסי - אינה חוששת	בבדקה בין בדרי' יהודה ובין בדרי' יוסי ³ - אינה חוששת	לרבנן - אינה חוששת

במה נחלקו ר' יהודה בן אגרא ורבי בדעת ר' יוסי לפשטות הברייתא?

בראיה מרובה (ג' גריסין ועודות)	בראיה מועטת (ב' גריסין ועודות)	
חוששת לזיבה	אינה חוששת לזיבה	לר' יהודה בן אגרא
חוששת לזיבה	חוששת לזיבה ⁴	לרבי

¹ פי', שנתנה ידה בעיניה (-באותו מקום) כל זמן בין השמשות של ר' יהודה (-שהוא בהכסיף והשחיר החלק העליון של השמים ולא הכסיף עדיין החלק התחתון, ושיעורו חצי מיל), ובדקה שלא ראתה כל הזמן הזה, אכן בביה"ש של ר' יוסי שהוא כהרף עין אחר זמן ביה"ש של ר' יהודה לא בדקה. ובאופן זה ביארו רבנן דבי רב שנחלקו ר' יהודה בן אגרא משום ר' יוסי עם חכמים, דר' יוסי לשיטתו שגם ביה"ש שלו הוא ספק וצריך בדיקה, ואם לא בדקה יש לנו לחוש שמא ראתה בו ועולה ראיתה לבי ימים ויש כאן ג' ראיות. ואילו חכמים ס"ל כר' יוהדה וכיון שבדקה בכל ביה"ש דר' יהודה סגי, דביה"ש דר' יוסי הוא לילה ודאי, וגם אם תראה בו אינו עולה אלא רק ליום אחד.

² ודייקה הגמ' דדוקא שלא בדקה בשניה ס"ל לרבי שנראין דברי ר' יהודה בן אגרא, אבל אם בדקה רק בביה"ש דר' יהודה ולא בביה"ש דר' יוסי חולק רבי על ר' יהודה בן אגרא וסובר שאינה חוששת, אלמא דס"ל לרבי דביה"ש דר' יוסי לילה הוא ולכך אין לחוש לו.

³ ודייקה הגמ' דדוקא שבדקה בשניהם ס"ל לרבי שנראין דברי חכמים, אבל אם בדקה רק בביה"ש דר' יהודה ולא בביה"ש דר' יוסי חולק רבי על חכמים וסובר שחוששת, אלמא דס"ל לרבי דביה"ש דר' יוסי ספק הוא ולכך יש לחוש לו. וא"כ יש סתירה בדברי רבי.

⁴ ואמר רבי ששמע מר' יוסי דהטעם שחוששת, שכמו שמצינו ברואה שלא הפסיקה בטהרה - שהיא טמאה, כיון שכל היום היא בחזקת רואה, כן כאן שלא בדקה בין השמשות שלם (דהיינו גם בביה"ש דר' יוסי) יש לחוש שמא ראתה ועולה לה הראיה לבי ראיות, וכיון שראתה עוד גריס יש לנו לחוש לגי ראיות.

הוכן עיי כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
daf@dafyomi.co.il • 6515004 טל/פקס

נדה דף נג.

במה אמר רבי דנראין לו דברי ר' יהודה בן אגרא שאינה חוששת ובמה חולק?

בבדקה בר' יהודה ולא בר' יוסי	בבדקה בשניהם	
חוששת	אינה חוששת	לרבי
אינה חוששת ¹	אינה חוששת	לר' יהודה בן אגרא

נדה דף נג:

הרואה כתם האם מטמאת למפרע עד שעת כיבוס החלוק או לא?

קדשים	את עצמה ²	
מטמאת למפרע עד שעת הכיבוס		לרבי
מטמאת למפרע עד שעת הכיבוס	להו"א:	לר' שמעון בן אלעזר
אינה מטמאה	למסקנא:	

ראתה כתם ואח"כ ראתה דם באופנים דלהלן, מה דינה?

בתוך אותו יום - שלא שקעה חמה בינתים	בתוך מעת לעת	
תולה כתמה בראייתה ³		לרבי
תולה כתמה בראייתה	אינה תולה ⁴	לר' שמעון בן אלעזר

¹ ומקשה הגמ', דלפי רבי יש לנו סתירה בדברי ר' יהודה בן אגרא, דלעיל בברייתא הראשונה ס"ל שאם בדקה בביה"ש של ר' יהודה ולא בשל ר' יוסי דחוששת, ואילו עתה ס"ל דאינה חוששת. ומילא שלא לפי רבי אין סתירה, ד"ל דלעיל מייירי בלא בדקה בביה"ש דר' יוסי אלא רק בשל ר' יהודה ולכך חוששת, ובברייתא השניה מייירי שבדקה גם בביה"ש דר' יהודה וגם דר' יוסי ולכך לא חוששת. אולם לרבי שהעמיד את דברי ר' יהודה דאינה חוששת גם בבדקה רק בביה"ש דר' יהודה קשיא. ותירצה הגמ', דתרי תנאי אליבא דר' יהודה בן אגרא, דהתנא דהברייתא דלעיל ס"ל שאחר שנגמר ביה"ש דר' יהודה מתחיל ביה"ש דר' יוסי, ולכך אם בדקה רק בביה"ש דר' יהודה ולא בד' יוסי יש לה לחוש. ואילו התנא דהברייתא השניה ס"ל בדעת ר' יהודה בן אגרא, דביה"ש דר' יוסי מישך שייך בביה"ש דר' יהודה, ואם בדקה בביה"ש דר' יהודה ממילא בדקה גם בשל ר' יוסי. [ורבי ס"ל שגם באופן זה חוששת, משום דפליג בזה גופא, וס"ל דאינו מישך שייך ונמצא שלא בדקה בביה"ש דר' יוסי].

² רש"י מפרש לענין טהרות, ותוס' (ד"ה עצמה) מפרש לענין שמקולקלת למנינה משעת כיבוס.

³ ומפרש רש"י (בד"ה תולה כתמה בראייתה) דאמרינן דכתם זה מדם נדות הוא - ולא מטמאת למפרע משעת כיבוס אלא משעה שמצאתו. ומונה ימי נידותה מיום מצאת הכתם בין להקל לענין שטובלת לסוף יום שביעי, ובין להחמיר שאם ראתה ביום ח' צריכה לשמור יום כנגד יום (ואינו כיום שביעי לנדתה שטובלת לערב ודיה), וכן אם ראתה בימי ח' ט' וי' למציאת הכתם היא זבה גדולה, ולא אמרינן שיום ח' הוא רק יום ז' לנדתה. אכן התוס' (בד"ה שהוא), ס"ל שאין רבי מיקל אלא מחמיר, ומטמא לכתם כראייה לומר שטמאה יומים ואם היא בימי זיבה וראתה עוד יום - היא זבה גדולה.

⁴ ואינה תולה כתמה בראייתה, ומקולקלת למנינה משעת הכיבוס, כן ביארו התוס' (ד"ה עצמה) לדעת רש"י, (ולכך הוקשה להם על רש"י דהגם דס"ל דבין לענין טהרות ובין לענין קדשים אין כתמה חמור מראייתה, לענין מנינה הוא חמור). ולענין זיבה, הוא מיקל שיום הח' נחשב אצלו כיום ז', ואם ראתה בו אינה שומרת יום כנגד יום, ואינו מצטרף לימים ט' וי' להיות זבה גדולה. ותוס' (בד"ה שהוא) חולקים, וס"ל בדעת רשב"א דאין כתם כראייה ולכך אם ראתה בימי זיבה כתם ולערב ראתה אינו נחשב יומים שבהצטרפות עוד יום תהיה זבה גדולה, אלא עדיין היא זבה קטנה.

הוכן עיני כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
daf@dafyomi.co.il • 6515004 טל/פקס

נדה דף נג:

האם כתמים צריכים הפסק בטהרה ומה הדין בלא עשתה? [לפירש"י].

האם כתמים צריכים הפסק בטהרה ¹	ראתה כתם ואחר השקיעה ראתה, ולא פסקה ביום הז' לכתמה	
צריכים	מונה לרבי מכתמה ² - ואין כתמה מטמא למפרע	לר' יוחנן
צריכים	מונה לרבי מראייתה - וכתמה מטמא למפרע מהכיבוס	לריש לקיש

אליבא דרבי בראתה אחרי הכתם תלינן כתמה בראייתה ואינה מטמאת למפרע משעת הכיבוס, האם הוא דוקא כשבדקה בין הכיבוס למציאת הכתם תוך מעת לעת³? [תוד"ה צריכה].

בבדקה תוך מעת לעת למציאת הכתם	בבדקה ביותר ממעת לעת למציאת הכתם	
מטמאת מכאן ולהבא בלבד	מטמאת מכאן ולהבא בלבד	לר' יוחנן
מטמאת מכאן ולהבא בלבד	מטמאת למפרע עד שעת הבדיקה	לריש לקיש

הרואה בבין השמשות דלהלן מה דינה?

מה הדין	כיצד נקרא דין זה ⁴	
סופרת ז' ימי נדה מספק	תחילת נדה וסוף זיבה	בבין השמשות דמוצאי י"א ימי זיבה
שומרת יום כנגד יום מספק	סוף נדה ותחילת זיבה	בבין השמשות דמוצאי ז' ימי נדה

¹ למד רש"י, דמזה שנחלקו ר' יוחנן ור"ל באופן שלא עשתה הפסק ביום הז' לכתמה - מאימתי מונה, ש"מ שהרגילות הוא לעשות הפסק ביום הז' לכתמה. והקשו התוס' (בד"ה צריכה), דאדרבה לפ"ז מדברי ר' יוחנן מוכח שלא צריך, דהרי ס"ל שגם אם לא פסקה ביום השביעי לכתמה טובלת. ² וטובלת לערב של יום שביעי. ותוס' (בד"ה צריכה) חולקים, וס"ל דלא אמר רבי בתורת ודאי לתלות כתמה בראייתה אלא הוא רק ספק להחמיר עליה לחושבו כראיה ושיש כאן ב' ראיות ואם היה בימי זיבה עולה לה לב' ימים. אולם ודאי שלא תטבול עד מוצאי יום שמיני לכתמה שהוא יום שביעי לראייתה.

³ התוס' מפרשים שבעיית ר' זירא מר' אסי האם אליבא דרבי דתלי כתמה בראייתה לענין שאינה מטמאת למפרע משעת הכיבוס (ולא כשאר כתמים שמטמאת למפרע לרבי), הוא דוקא כשבדקה או אפי' כשלא בדקה. ונפשטה הבעייה ממחלוקת ר"י ור"ל דודאי צריך שתבדוק, ואם לא בדקה מטמאת למפרע, רק שנחלקו ר' יוחנן ור"ל מה הדין ביש יותר ממעליע משעת הבדיקה עד שעת המציאה של הכתם.

⁴ הנה במשנה נאמר, "הרואה יום י"א ביה"ש - תחילת נדה וסוף זיבה וסוף זיבה", ותמהה הגמ' דאינו כן אלא נקרא "תחילת נדה וסוף זיבה". ותירץ רב חסדא דה"ק (והוא כעין "הכי תניי") הרואה יום י"א וכו'. והקשה הריטב"א דשביעי לא נזכר בכלל במשנה, ואין לומר ד"חסורי מחסרה והכי קתני" - דא"כ היה לגמ' לפרש כן בהדיא. וע"ש מה שתירץ.